

Posztpetőfi Sándor

Lakodalmas keserves

Ad notam „Favilla, fakanál...”

se villa! se kanál! se tányér! –
bocsánat e zárásnak szánt nyitányér?!
most kezdődik most kezdődik még csak most
amivel e dal végződik ha-ma-rost:

se villa! se kanál! se tányér! –
ezt a nótát énekeli ki ráér:
hová tűnt az ezüstkészlet nem tudjuk –
egész nap az államkincstárt kutatjuk!

se villa! se kanál! se tányér!
van helyettük csörgődob és cintányér –
ha elloptuk visszaadjuk nem számít
veszünk rajta mindenkinek – akármit!

se villa! se kanál! se tányér! –
elnézést e lakodalmas talányért:
asztal körül ül a nemzet nem érti
hogya lopnak miért nem ők – miért ti?

közvilla! közkanál! közember! –
hipp-hopp be is mutakozom ezennel:
én vagyok a z'én vagyok a z'akárki
ha nem tudod e nótából találd ki!

közvilla! közkanál! köztányér!
odaadom egy fityingért vagy hányért!
a szívemben feljajdul a közérdek –
van még ingóbingóságom temérdek!

kisvasút! nagyvasút! erőmű!
édes ország te angyali türelmű!
tengerpartot veszünk neked és tengert
zsibvásárban propaganda-gőzhengert!

közjó! közvagyon! közállat!
kell valaki kit mindenki utálhat –
lám az enyém lám az enyém te lettél –
nincs közöttünk már csak ez a halott tér!

közgáz! közpara! közjáték!
kell a köznek néha egy kis ajándék:
közkegyelem – nincs kegyelem! – égzengés! –
fáklyásmenet! tűzijáték! éljenzés!

se villa! se kanál! se tányér!
odaadom kastélyom egy tanyáért –
ha neked is kell egy kastély – igényezz!
ilyen vidám osztogatós önkény ez!

se villa! se kanál! se tányér!
mit kérsz e szép lombkorona-sétányér'?
odadom odaadom amim van –
a nagy semmit *szupersemmit* valóban!

se tegnap! se holnap! se máma!
nem érdekel a sok liber siráma!
ha bemegyek Ejrópába benn leszek!
ha kijövök Ejrópából kinn leszek!

se világ! se népek! se szózat!
kettőt jobbra kettőt balra – aprózzad!
akkor tör ki nézőtér a magasban:
hogy *volt!* hogy *volt!* – kiabálja vastapsban!

se színpad! se színész! – finálé!
mind elmentek – aki nem – a halálé!
ott fekszenek kiterítve a rámpán
rájuk esik rivaldafény de tompán:

se élet! se halál! se dráma!
dehogy nincsen! a halál csak vaklárma!
talpra ugrik aki magyar aki nincs –
csárdást járnak Fortinbras és Hamlet is!

se versek! se szavak! se költő!
csend lesz végül mindenséget betöltő.

(Közreadja: Szilágyi Ákos)